

Llibre il·lustrat | Àngel Burgas & Ignasi Blanch

El príncep dels embolics

Text: Roberto Aliaga
Il·lustracions: Roger Olmos
Traducció: Miquel Descot
Premi Lazarillo Baula
Barcelona, 2009
Preu: 14,90 euros
Pàgines: 48

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

Tu pots llegir i escriure alhora?

Una amiga que aquest any també en fa 40 (els del 69 som una bona colla) se m'adreça via xat per equivocació: en realitat volia parlar per escrit amb la seva germana. "Suposo que ja no tinc edat per fer tantes coses alhora", em diu quan s'adona de l'error. Malament rai, penso, si la facultat de fer-ho tot i més al mateix temps va de baixa en encetar la cinquena dècada: no sé pas com m'ho muntaré per sobreviure.

Mentre alimento una criatura i repasso la llista d'encàrrecs pendents, agafo *The myth of multitasking*, de Dave Crenshaw, un volum d'autoajuda empresarial que en català o castellà no hauria gosat mai ni fullejar (ai, uix, un llibre de *management!*), però que en anglès, no em pregunteu per què, em desperta menys prejudicis. L'agafo, dic, i em cau la moral als peus. Plof. Resulta que jo, que em creia tan eficient, ho seria molt més si deixés de voler fer tantes coses d'un sol cop i provés de fer-les l'una darrere l'altra. Perquè, en contra del que sembla, l'intent d'abordar dues o més tasques a la vegada ens fa perdre molt temps. Si consulto el mail mentre escric aquest article, no és cert que simultaniegi les dues accions: paro d'escriure per anar al correu electrònic, i quan torno a l'article l'he de rellegir per reprendre'n el fil. El cervell és com el meu Mac: podem tenir-hi diverses finestres obertes, però tant homes com dones (sí, fins i tot nosaltres, malgrat el tòpic) només som capaços de centrar-nos en una de sola en cada moment determinat.

Anar acumulant interrupcions amb aquella alegria, a banda de fer-nos més ineficaços, també ens farà més infeliços. És possible, això sí, simultaniejar dues o tres tasques quan tan sols una d'elles requereix esforç mental. Podem menjar tot mirant la tele, o escoltar música tot amortitzant la bici estàtica. Però, en qualsevol cas, convé fugir tant com puguem dels segrestos informàtics: la vida és allò que passa mentre estem navegant per internet.*

'Macarras' de la moral

Un ocellot negre, un corb, és l'instigador d'aquesta faula metafòrica sobre les males influències: gent que fa mal en benefici propi; gent que desordena l'ordre natural de les coses i aconsegueix desgavellar-ho tot per treure'n profit.

Aliaga i Olmos, en aquest elegant àlbum guanyador del premi Lazarillo, trien com a víctima una alzina, que no retraten com un tot, sinó com el conjunt d'unes parts (el tronc, les fulles i les arrels) a les quals posen en conflicte i fan que es revoltin les unes contra les altres provocant la desfeta de l'hegemonia de les parts i l'ensorrament del conjunt.

Una mirada derrotista (res no insinua la intenció de salvar-se o les possibilitats d'entesa i de lluita) a què se li pot retreure l'elecció d'un corb, amb totes les seves connotacions, com a ésser maligne, sobretot quan tots sabem que, avui en dia, el llop es posa la pell del xai per entabanar i delinquir.

Molt bon treball de textures

Roger Olmos humanitza els elements vegetals de la història i els dota de rostre i d'expressió adulta; un fantàstic retrat psicològic de la fulla que dubta, del tronc que pateix i es resigna, de les arrels amb delit de llibertat. Amb un acu-

radíssim treball de les textures (l'escorça de l'arbre, el plomatge del corb, les gotes de pluja) i uns tocs de color d'intenció també psicològica, els personatges, barreja de singularitat i uniformitat, es perfilen sobre fons abstractes que representen el cel o l'interior de la terra a diferents hores del dia, i passem de la panoràmica al detall igual que ho fem de l'exposició objectiva al sentiment individual. Una exquisida representació de la mena de personatges als quals en Serrat va qualificar com "el meollo del mal rollo, la mecha de la sospecha" a la cançó *Los macarras de la moral*.*

ELPOEMA

Carrer de les tres senyores

Dones tristes amb mascles grassos que no miren enlloc com cal, ans com la cussa apedregada que diu prou però no diu res. Senyores amb fulard taronja, nines amb tanga blau cel, al·lotes amb clavell al cap miren corpreses el terròs. Miren la tele, magazins de moda, de films silenciosos,

la vida com s'estimba a cops. Tres senyores d'edat diversa caminen de bracet carrer avall, els ulls al cel, el cor ben enganxat a l'asfalt verd. Volen un déu que no tendran. Dones tristes amb mascles grisos amb les mans plenes de vermell, felices de la feina closa, de la fi dels marits vulgars.

Andreu Gomila
Palma, 1977

Revista: Reduccions